

Keresztury Dezső

Levendula

Levendula, levendula,
fanyarédés animula,
lettél lila lángfurulya,
mert perzsel vad kánikula.

Kék a lába, zöld a szárnya,
a macár beh gyöngyön járja;
vele hívó szép dalára
vén szívem is lépne párba.

Fenn az égen sűrű csillag,
lenn fekete falú falvak;
éj ködében tarló, parlag,
jobb ki békén hazaballag.

Levendulallat illan,
az a madár meg se clikkan,
de ami volt mégis itt van
híven őrzött álmaimban.

Talán csak egy pillantásra
megéled az éj varázsa:
virággal telik a ház, ha
szívós élet lobban lángra.

Villik tánca hív már útra,
s valami megárad újra:
telt szívem veled virulina
levendula, levendula.

Tandori Dezső

Önarckép verébbel

Némó emlékének

Egy rászoruló vadmadár,
egy harsogó verébfióka,
napverte zúzalékon áll,
mióta;

s úgy kell érte megküzdeni,
bokor alján éhen ne vesszen,
mintha nem adnák ősei
neked sem;

mintha tudnák, az indulás:
emberileg mindig hasonlat,
mindig egyszerre két-dudás
gyakorlat;

vaktában kezdted el, ahogy
ez a vadmadár nekivágott,
s csak úgy, hogy

„világod”;
időnek kell eltelnie,
míg egymásnak kirajzolódtok,
míg látszik majd:

„mily semmi-se
a jó ok”;
míg talán össze-szelidül
épp a kétféleképp személyes;
míg az ember egyszer kitül
egy bokor alá temetett
[verébbel.]

Apáti Miklós

Együtt

Külön a fák, és külön az erdő,
Külön a hullámzás, a moraj.
A hiányzó évek és a múltak.
Ened külön, és külön az enyém.

Az létezik, ki azonos, de más.
Miért öleljem azt, aki szeret?
Aki ölel, annak szemében ragyog
a szem, a szemem.

Fájdalom süt egy arcból felém.
Külön a fák, és külön az erdő.
Madár repül csak együtt az éggel.
Bennszorult Hold, nekem világít.

Baka István

Könyörögj érettem

Száz szirmod, cseresznyefa-boszorkány,
-sistereg, feketére sül,
szélszította leveleid
lángokként nyaldosnak körül.

De szenesedő csontjaidból
vércseppek buggyannak majd — csodát
teszel holtodban, s térdre hull szent
stigmád előtt a világ.

Hagytalak elvamvadni! Isten
nem bocsát meg nekem soha.
Feloldozhatsz-e még, szerelmem,
elvirágzó cseresznyefa?

Könyörögj érettem, ki tested
illetem késsel és fűrészszel,
inkvizitorod, kinek mégis
gyümölcsöt teremni égsz el.

Bár tudom: enkárhozatom alól
nem oldozhat föl engem az ima,
csak ha elégek véled — hát belevetem
magamat lombod szent lángjaiba.

Petri Csathó Ferenc

Gábor és Gabriella

most délután van s mindjárt este lesz a nap végére jut már
ülök a hangos udvaron nézem a sánta kiscsibét féllábon ugrál
nem tudja sántaságát bohóka szöcske így és éli életét
sétál peckes kakaska körbe némán és körötte hull le a sötét
és hull le a sötét s fölötte csillan csillagokkal égi ábra
elindul a Göncölszekér és rágurul az álmos kiskacsákra
most este jön szelid pipám kanyargó füstje is kihül
szerelem és halál órája jön a messi fák mögül
éjfél hegyén először ballag át májusnak szép hava
forog két szendergő faág között gyulekony éjszaka
szerelem és halál órája jön a messi fák mögül titokban
és Gabriella teste lángol lángol és kilobban
fordul az óra és már nem vagyunk csordul a veressorokra vér
néz ránk Gábor fiunk a Holdon ül fényes sárkánykölyök
színes csörgőivel zenél

Andrássy Lajos

Gondolatok ásatásnál

Megkövesült leletek megsárgult koponyák egykori arcok;
csontvázak mellett a célszerű ó-cserepek
néhol a szépművés ékszerek is csoda rendben
s már több ezer éves a múlt ami titkait így kiteríti
egyszerű mértani test: piramis — ám de ha tárul
bonyolult labirint: hol a fáraók sírja nyitott
krónika lapjairól minő részletező s képp egyszerű szóval
üzen át miközének az a néhai távoli ós is
hogyan értem kis gondjait is örömet is a kornak
s megérti éppenhogy tipegő unokám ugyanúgy...!

Marad-e rólad ilyen érthető lenyomat XX. század
hisz máris oly dús micsoda zürzavaros hieroglif e réteg
e nagyszerű kor terepe: mivelünk telerótt majdani ós-kövélet?
Démonok kélnek itt égre fölénk már zabolátlan és jaj-dühösen
lázad az értelem itt maga ellen — s magával mire végzi?!
Tisztelet neked ó — ha leszel, ha lehetsz — távol utókor
neked emberi lény: ki majd képünket ebből is összerakod!

Téglásy Imre

Balkáni piac

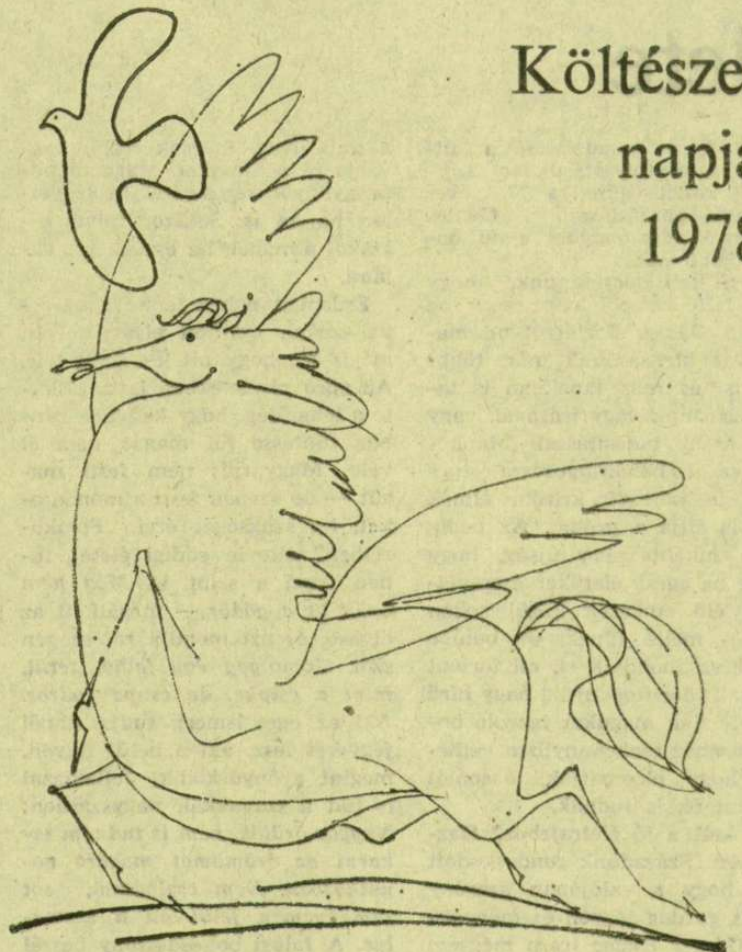
biblia farmer sampon gondola jár zenegépként
római pénzt hajigál eladó szől orras ovid míg
társa olasz kendőt kínál föl a lenge szövettel
játszik a fűtt levegő de odébb nézd ott a Szakállas
kisnyulakat tart s bőrtöne mélyén sárga kanárit
hallgat a hangja magasra csapong föl e lárma fölé száll
arra suhan zuhanon epedőn hova szárnyai vinnék
párja után sóvárog hívja de nem jön az árnyék

mondják míg hímet s nőstényt rejtett a kalitka
néma madár volt orfeuszunk a kanári madárka
és csak a másik holta után metszette a torkát
jajra a fájdalom im odafönn ott áll a haláltól
visszadalolt kicsi kedves a dróttal fölötözött ház
szólhatnak csak néki ne rij buta emberi állat
hítvésed ott a kalitka fölött csupa csel csupa fufang
kínjaidat kínálja kíváncsi füleknek a Gazda
műanyag itt az arád — arád a kocsmái sör

Költészet

napja

1978

Géczi János

1920

J. G. vöröskatona emlékének

Nyárfák csúcsai fekete zászlak,
cibálja a szél — foszló rongyok!
lebbennek, csattognak varjúszárnyak,
zuhannak a földre nehézkedő gondok.

Bakony, Vértes, Mátra — — —
párába pólyált csecesemő eltört gerince;
Kárpátok ringó-bölcsőjében
a sírás hogy rázza!

Körbeállják vajakosok:
turbolyák, mütét a ráolvasásra!
kuvikollat vérbe!
másodszület méhlepényt a tálba!
— — — Millió, vörösre sirt szemmel
a meggyes
e pusztulást hogy vigyázza!

Akaszottak sikolya a szél,
s rejtőztető erdőben az indák
kacsaikat hurokká fonják.
Minden fa Krisztus-kereszt.

Nyárfák csúcsain fekete zászlak!
Cibálja a szél! Foszló rongyok!
Lebbennek, csattognak varjúszárnyak!
Zuhannak a földre nehézkedő gondok!

Zaldn Tibor

Egy bujdosó nótájából

I.
Suhan zuhan a nagy bárd
deresedik az éjszaka tarkója
Sikolt rikolt a páva
csonka test hanyatlik a hóba
Jár és kongat az éjjel
mint szívem nagy harangja
[kongna]

ha a kétségbeesés
belekap a harangtoronyba
Tűz van Ég a vesztőhely!
Kényeskedve száll föl a páva
Feszülünk — izmunk szakad
túl erős a vármegyeháza

Újra suhan a nagy bárd
véres-deres az éjszaka tarkója
sikoltunk Hallgatsz páva?
Testünk csonkán zuhan a hóba

II.
Három holló, fekete madár
Ladik égből toronyra száll.
Három tolluk elhullajtják,
Szemek színét kihásítják.

Három éjjel fekete vérben
Vergődtem a verítékben,
Kérgesedtem nagy kétségben:
Meg ne fordulj, szívverésem!

Mert akinek nincsen hazája,
Három holló száll vállára.
Vadak szemé lesz kétközeme,
Seb lesz ajka — bánat sebe.

És jaj, akinek van hazája,
Mégsincs benne maradása!
Hollók űzik, reá csapnak.
Szemét vájják, szívén laknak.

